

31. med letom – žegnanjska nedelja – leto A

Jezus obtožuje pismouke in farizeje

Tedaj je Jezus spregovoril množicam in svojim učencem: »Mojzesov stol so zasedli pismouki in farizeji. Delajte vse in se držite vsega, kar vam rečejo, po njihovih delih pa se ne ravnajte; govorijo namreč, pa ne delajo. Vežejo težka in neznosna bremena in jih nalagajo ljudem na rame, sami pa jih še s prstom nočejo premakniti. Vsa svoja dela opravljajo zato, da bi jih ljudje videli. Napravljajo si širše molitvene jermene in podaljšujejo robove na obleki. Radi imajo častno mesto na gostijah, prve sedeže v shodnicah, pozdrave na trgih in da jim ljudje pravijo ›rabi«. Vi pa si ne pravite ›rabi«, kajti eden je vaš Učitelj, vi vsi pa ste bratje. Tudi na zemlji nikomur ne pravite ›oče«, kajti eden je vaš Oče, ta, ki je v nebesih. Tudi si ne pravite ›vodnik«, kajti eden je vaš Vodnik, Mesija. Največji med vami bodi vaš strežnik. Kdor se bo poviševal, bo ponižan, in kdor se bo poniževal, bo povišan. Mt 23,1-11

Vi vsi ste bratje ...

Evangelij današnje nedelje lahko bolje razumemo, če skušamo začutiti, kako se je Jezus počutil v trenutku, ko je spregovoril farizejem in pismoukom. Lahko si predstavljamo, da razmišlja, koliko naporov je vložil njegov Oče, da bi izbranemu ljudstvu sporočil, kako zelo ga ljubi. Več tisoč let se je prizadeval, da bi mu prinesel novo življenje, da bi mu dal zavest božjega otroštva in ljubljenosti. Izpeljal je ljudstvo iz sužnosti posvetnih vladarjev ter duhovne sužnosti. Kje so rezultati, se verjetno sprašuje. Kaj se je spremenilo?

Voditelji judovskega ljudstva se v veliki meri podrejajo svetni oblasti, če pa se ji upirajo, to delajo bolj zaradi želje, da bi sami zasedli njihove položaje. Kje je rezultat Očetovega delovanja, se upravičeno sprašuje? Kakšna bolečina mora navdajati Jezusa, ko vidi častihlepje, samozadostnost in duhovno praznino voditeljev izvoljenega ljudstva. Ko vidi ravno tisto, proti čemur se je Oče ves čas boril: klical je očake, sodnike in preroke. Kje je sad Njegovega truda? Kot krik po nečem boljšem, po novi naravnosti, je njegovo opozarjanje: Nikogar ne imenujte Oče, nikogar Učitelj. Eden je vaš Oče in Učitelj, vi vsi ste pa bratje. Ne pustite se zavesti zgrešenemu vodstvu! Ne nasedajte zlaganosti in napuhu!

Kako noro! Jezus prihaja, da v ljudeh utrdi vero v svojega Očeta, hkrati pa na nek način jemlje avtoriteto verskim voditeljem. Tudi danes leti na nas vse, še posebej na vodstvo Cerkve ista beseda. Zato je prav, da se vprašamo, kaj je merilo zvestobe Očetovemu oznanilu? Jezus pravi: Kdor se bo poviševal, bo ponižan; in kdor se bo poniževal, bo povišan. Največji med vami bodi vaš strežnik.

Ponižnost! Da, ponižnost je temelj božjega oznanila. Zakaj? Zakaj bi morali služiti, da bi bili lahko zvesti božjemu oznanilu? Vsem nam je težko služiti, vsi bi bili raje postreženi. Težko razumemo, da je najpomembnejša naloga prav služenje. Zakaj? Pravzaprav imamo v glavi, da je služenje podrejanje drugemu, da je hlapčevanje, da je ponižnost ponižanje in razvrednotenje. Pa je res? Poglejmo! Če si želimo, da nam drugi postreže, ali ga že ponižujemo? Pravzaprav ne! In če si drugi želi, da mu postrežemo, ali nas že ponižuje? Pravzaprav ne! Služiti drugemu, mu postreči, šele pomeni, da drugega vzamem enako resno kot sebe. Ko služim drugemu, mu šele dam tisto vrednost, kot jo imam sam. Ko mu služim, mu rečem: Tako kot se čutim sam vrednega, da mi postrežeš, tako doživljam tebe vrednega, da ti jaz postrežem. Postreči drugemu pomeni, dati mu isto dostojanstvo, kot si ga želimo zase oz. kot ga sebi že pripisujemo.

Da, to je točno tisto, kar pravi Jezus pred tem: Eden je vaš Oče, ta je v nebesih, vi vsi pa ste bratje. Samo eden ima na tem svetu višje dostojanstvo, kot mi sami: Oče in Učitelj – Bog, ki je v nebesih. Po pripravljenosti, da služimo, da strežemo, se kaže naša zavest o našem bratstvu.

Naša vera postane pristna šele s služenjem. V služenju si medsebojno priznavamo tisto dostojanstvo, ki nam ga je podaril nebeški Oče. To dostojanstvo božjega otroštva, pa je temeljno sporočilo Jezusovega Evangelija. Če ne razumemo, da je prvo in najpomembnejše sporočilo biti med seboj bratje, nismo razumeli ničesar. Če pa smo razumeli to, je Bog med nami in mi v njem. Potem je njegovo oznanilo doseglo svoj smisel.

Jezus je žalostno opazoval tekmovanje v Judovski shodnici. Naj ga ne žalosti naša tekmovalnost in iskanje pomembnosti. Naj ga razveseljujemo z veselim služenjem svojim bratom in sestram.